

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/146/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714010076
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2714010076.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci vedenej proti obžalovanému T. J., pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 1.8.2018, č.k. 4T/52/2014-740, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.5.2019, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku súd zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný T. J., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom H., F. XXXX/XX, odsudzuje:

Podľa § 149 odsek 2 Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), 37 písm. h) Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke v trvaní 4 (štyri) roky.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný T. J. uznaný za vinného z prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 02.07.2011 v čase asi o 9.22 hod. viedol po štátnej ceste č. II/426 A v smere z mesta Holíč do mesta Skalica osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, EČV SI-397 BF, ktorého je vlastníkom, pričom s týmto vozidlom sa pohyboval rýchlosťou vyššou než je v danom úseku povolená a počas predchádzania vozidla Renault Clio EČV SI-172 BF, ktoré v tom čase viedol vodič D. X., nar. XX.XX.XXXX nedodrжал bezpečný bočný odstup od vozidla Renault Clio EČV: SI 172BF a pred vozidlo Renault Clio sa zaradil tak, že ohrozil vodiča vozidla Renault Clio, EČV: SI 172 BF, ktorý následkom toho prešiel s vozidlom mimo cestu vpravo, následne do ľavého jazdného pruhu a čelne sa zrazil s proti idúcim vozidlom zn. Škoda Favorit, EČV HOE 80-80, ktoré viedol vodič C. H., nar. XX.XX.XXXX, ktorý pri zrážke utrpel zranenia nezlučiteľné so životom a na mieste nehody týmto podľahol a jeho spolujazdec S. J., nar. XX.XX.XXXX

utrpel ťažké zranenia, a to akútne respiračné zlyhanie, pneumohemothorax vľavo, zlomeninu rebier 6.-9., stlačenie hrudníka, pľúc a srdca, roztrhnutú slezinu, tržnú ranu stehna vľavo s dobou práceneschopnosti od 2.7.2011 do 31.3.2012 podľa lekárskej správy MUDr. K. I., vodič vozidla Renault Clio, EČV: SI 172BF D. X., nar. XX.XX.XXXX utrpel ľahké zranenia, a to povrchové poranenie kože, narazenie v oblasti panvy pravej časti a narazenie oblasti pravého bederného zhybu a poúrazový stres s dobou práceneschopnosti od 4.7.2011 do 1.8.2011 podľa lekárskej správy MUDr. A. F. a na vozidle Škoda Favorit, EČV: HOE 80-80 bola pri nehode spôsobená škoda vo výške cca 250,- € a na vozidle Renault Clio, EČV: SI 172BF bola spôsobená pri nehode škoda vo výške 9.167,- Eur, pričom bezprostredne pred nehodou viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia EČV: SI 397 BF a predchádzal osobné motorové vozidlo Renault Clio, EČV: SI 172BF porušujúc povinnosti podľa § 15 ods. 3, § 15 ods. 5, písm. b/, g/, § 16 ods. 2, § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z.z. cestnej premávky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Za to súd obžalovanému podľa § 149 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. h) Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, § 39 ods. 1 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke v trvaní 4 (štyri) roky. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu poškodenej H. H. vo výške 1.335,73 eur, so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal poškodenú na civilný proces, rovnako tak poškodené spoločnosti Sociálnu poisťovňu, Dôveru ZP a poškodeného S. J..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že súd na jednej strane konštatuje vo výrokovej časti, že skutok bol zavinený výlučne konaním obžalovaného, pričom nespomína podiel viny na predmetnej nehode zo strany vodiča D. X., na druhej strane v odôvodnení už túto spoluvinu konštatuje. Prokurátor pôvodne obvinil z trestného činu aj vodiča D. X., a špecifikoval aj porušenia zákona, ktorých sa ten dopustil a na základe ktorých prispel významnou mierou aj k vzniku dopravnej nehody. Uznesenie bolo zrušené na základe sťažnosti obžalovaného J. smerujúcej len proti procesnému pochybeniu, keďže pri nedbanlivostnom trestnom čine nie je možné konštatovať spolupáchateľstvo dvoch osôb. Namiesto dvoch samostatne vedených trestných konaní urobila prokuratúra z D. X. svedka a viac sa jeho vina neriešila. Z dôkazov vyplýva, že obžalovaný predbiehal D. X., hoci to zakazovalo vodorovné dopravné značenie i povolená najvyššia rýchlosť. D. X. neprispôbil svoje konanie situácii v cestnej premávke, pretože ak niekto iný zvýši nebezpečenstvo v cestnej premávke svojim, hoc aj nesprávnym konaním, je povinný urobiť opatrenia aby podľa svojich možností uvedené nebezpečenstvo znížil. Ale on reagoval opačne a rýchlosť svojej jazdy zvyšoval, a bránil bezpečnému zaradeniu sa obžalovanému do jazdného pruhu v smere jeho jazdy. D. X. svoju rýchlosť navyše nezvládol. Výroková časť rozsudku je nesprávna, keďže nezachytáva skutočný priebeh dopravnej nehody. Rozsudok v odôvodnení vyzdvihuje a poukazuje iba na konanie obžalovaného a opomína konanie D. X.. V závere konštatuje vyjadrenia znalcov k podielu viny D. X. a k tomu, že keby D. X. nezvyšoval rýchlosť svojej jazdy a nebránil by dokončeniu predbiehania vozidlu obžalovaného, tak by nemuselo k nehode dôjsť. Preto považuje trest uložený súdom za nezákonný, lebo obžalovaný si svoj podiel viny uznal a prehlásil, že je si ho vedomý a je ochotný niesť zaň zodpovednosť, poškodeným sa ospravedlnil, je ochotný sa podieľať na náhrade škody, čo prehlásil aj na predchádzajúcich pojednávaniach, aj v záverečnej reči. Jeho obrana spočíva len v tom, že nehodu nezavinil sám. Je tu výrazná spoluvina vodiča D. X.. Navrhujú zrušiť rozhodnutie, dôkazy vyhodnotiť komplexne a individuálne a pri určení právnej kvalifikácie alebo druhu a výmere trestu zohľadniť aj spoluvinu vodiča D. X.. Ďalej namietal, že obžalovaný sa nemohol dopustiť troch trestných činov, pretože ide o faktickú konzumpciu kedy trestný čin podľa § 149 ods. 1, ods. 2 TZ konzumuje § 157 aj § 158 TZ. Nemožno teda použiť ako priťažujúcu okolnosť spáchania trestných činov, ani v jednočinnom súbehu. Poukazuje tiež na dobu, po ktorú konanie trvalo, v prieťahoch v konaní nedošlo na základe konania obžalovaného. V konaní obžalovaného išlo o ojedinelý exces, nie je mu možné pričítať priestupok za rýchlosť jazdy kde mu bola uložená bloková pokuta 10 eur, pretože sa priestupku dopustil v roku 2009 a priestupky sa po dvoch rokoch zahľadujú. Posledný priestupok má zo dňa 14.6.2012, k ďalšiemu priestupku nedošlo, jedná sa tak o disciplinovaného vodiča. V trestnom rozkaze navyše bol uložený trest podmienený. Domnieva sa, že sú splnené podmienky na uloženie výchovného trestu, aj keď dlhodobejšieho trvania, s ďalšími opatreniami.

Na týchto odvolacích dôvodoch zotrval obhajca obžalovaného, aj obžalovaný aj na verejnom zasadnutí, ktoré tunajší súd nariadil na rozhodnutie o jeho odvolaní. Zdôraznil prosbu o možnosť zníženia trestu a uloženia hoci aj dlhodobého výchovného trestu. Stará sa o rodinu, má ženu a dieťa, uznáva, že

primárnu vinu nesie on, konaniu sa nevyhýbal, nesnažil sa ho naťahovať. Obžalovaný sa ospravedlnil rodine poškodených. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o vine a treste, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné len sčasti.

V postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť výroku o vine napadnutého rozsudku.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného. Z výsledkov dokazovania vykonaného v dostatočnom, obsiahlom rozsahu, bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom. Okresný súd v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z

odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Krajský súd na tomto mieste konštatuje, že s časťou odvolacích námietok sa vysporiadal okresný súd, čo vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, svoje úvahy v tomto smere preniesol do odôvodnenia rozhodnutia a rovnako tak všetky vo veci vykonané dôkazy v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá.

Nie je pravdou, tak ako uvádza obžalovaný v podanom odvolaní, že rozsudok v odôvodnení opomína konanie D. X.. Okresný súd konštatoval, že technika jazdy D. X. nebola správna, prekročil maximálnu povolenú rýchlosť, zvyšoval rýchlosť svojho vozidla v čase, keď bol obiehajú. Tiež konštatoval, že z vykonaných dôkazov možno dospieť k záveru, že pred samotnou dopravnou nehodou došlo k situácii, keď svedok D. X. na Renaulte Clio predbiehal ešte pred benzínkou OIL obžalovaného T. J. na vozidle Škoda Octavia, pričom tieto vozidlá určitý čas išli súbežne pri sebe, vyzeralo to ako závod, a svedkovia P. a W. sa s autom autoškoly museli vyhnúť do kraja k pravej krajnici.

Napriek uvedenému sa krajský súd stotožňuje so záverom, že obžalovaný porušil povinnosti vodiča podľa § 15 ods. 3, § 15 ods. 5, písm. b), g), § 16 ods. 2, § 3 ods. 2 písm. b) Zákona o cestnej premávke, teda predchádzal tesne pred križovatkou, v križovatke a za križovatkou v úseku, kde to bolo vodorovným dopravným značením zakázané, prekročil maximálnu povolenú rýchlosť v danom úseku a počas predchádzania od vozidla Renault nedodrжал bočný odstup a zaradil sa pred vozidlo Renault tak, že medzi vozidlami nebola bezpečná pozdĺžna vzdialenosť, čím donútil vodiča Renaultu, aby na situáciu reagoval, buď brzdením alebo vyhybaním sa. Predmetné viacnásobné porušenie povinností vodiča správne súd vyhodnotil ako hrubé porušenie.

Okresný súd správne poukázal na to, že ak pri vzniku následku uvedeného v § 224 Trestného zákona spolupôsobilo viac príčin (konanie obvineného a poškodeného), treba hodnotiť každú príčinu, pokiaľ ide o jej význam pre vznik následku, osobitne a určiť jej dôležitosť z hľadiska následku, ktorý z konania obvineného nastal. Konanie obvineného, aj keď je len jedným článkom z reťaze príčin, ktoré spôsobili následok, je príčinou následku aj vtedy, keď by následok nenastal bez ďalšieho konania tretej osoby (porovnaj R 72/1971).

Z komplexu všetkých dôkazov, ich vyhodnotením jednotlivo aj v celkovom súhrne, je možno dospieť k záveru o osvojení si výroku o vine a právnom posúdení skutku z prvostupňového rozsudku.

Na rozdiel od okresného súdu však krajský súd pri úvahách o druhu a výmere trestu obžalovanému uplatnil u obžalovaného poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a to, že obžalovaný viedol doposiaľ riadny život. Krajský súd zohľadnil skutočnosť, že v prípade predchádzajúcich priestupkových konaní (dvoch) sa jednalo o menej závažné porušenia povinností vodiča, ktorých sa dopustil v rokoch 2009 a 2012.

Úvaha obžalovaného o tom, že obžalovaný sa nemohol dopustiť troch trestných činov, pretože ide o faktickú konzumpciu, kedy trestný čin podľa § 149 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona konzumuje trestné činy podľa § 157 aj § 158 Trestného zákona, nie je správna. O faktickú konzumpciu nemôže ísť a ani nejde. Následok bol spôsobený na rozdielnych poškodených (ako hmotných predmetoch útoku, resp. obetiach dopravnej nehody). Z uvedeného dôvodu je použitie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona zákonné a správne.

Pomer poľahčujúcich okolností je v takom prípade u obžalovaného vyrovnaný, a spodnú ani hornú hranicu trestnej sadzby nie je potrebné upravovať podľa § 38 ods. 3 ani 4 Trestného zákona .

Avšak rovnako ako okresný súd, aj krajský súd dospel k záveru, že u obžalovaného je možné uplatniť ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaného o tom, že vzhľadom na výraznú spoluvinu vodiča D. X. je potrebné zohľadniť túto okolnosť pri určení právnej kvalifikácie, druhu a výmere trestu, krajský súd pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu práve z dôvodu okolností prípadu, keďže k dopravnej nehode prišlo aj spoluzavinením ďalšej osoby - svedka D. X. a tiež z dôvodu, o ktorý oprel svoju úvahu aj okresný súd, a to doba, ktorá uplynula od spáchania skutku (v súčasnosti osem rokov). Možno súhlasiť s tým, že účel trestu a potrestanie páchatel'a sa plynutím času oslabuje.

Krajský súd zhodnotil závažnosť konania obžalovaného, osobné pomery obžalovaného, charakter celkovej trestnej činnosti a dospel k záveru, že je obžalovanému možné uložiť trest mimoriadne znížený, pod spodnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Vzhľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, sám uložil nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. Takýto trest bude u obžalovaného plne zodpovedať požiadavkám zákona.

Žiadosti obžalovaného o uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody však nie je možné vyhovieť, a to vzhľadom na viacnásobný závažný následok, aký protiprávne konanie obžalovaného malo. Takto uloženým trestom bude naplnený najmä účel generálnej prevencie trestu.

Výrok o spôsobe výkonu trestu, teda o zaradení do ústavu na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, zostal v nezmenenej podobe oproti výroku rozsudku okresného súdu, keďže obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody. Rovnako tak je primeraným aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke v trvaní štyri roky, a to s ohľadom na spôsobený následok trestného činu.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.